

متن پرسش

با عرض سلام: با توجه به اینکه اکثر فقها با عرفان مخالفت دارند سوال پیش می آید امثال من که علاقه مند عرفان هستند برای عبادات چه کنند که از نظر فقهی به مشکل بر نخورند؟ از طرفی این سوال را از خود فقها نمی توان پرسید مثلا بعضا فقها قائل به وحدت وجود را نجس می دانند برای نماز نیاز به وضو است به محض تماس بدن ما با آب، آب نجس می شود و امکان ادامه ی وضو نیست و این بدن، نجسی است که با هیچ مطهری قابل تطهیر نیست سیه رویی ز ممکن ... تیمم بهتر است لاقلا نجاست وجود ممکن بیشتر پخش نمی شود و این خاصیت خاک است که در تقابل با آب چه رسد به آتش به نیستی نزدیک تر است. اما باز در تیمم پاکی بدن شرط است اما وجود ممکن نجس العین است بنظر می رسد نه وضو میسر است نه تیمم باید نمازها را بدون طهارت بخوانیم. همچون نماز میت که خود میتیم و مرداری نجس مطلب بعد در عبارات نماز است که می توان وحدت وجودی خواند مثلا وحده شریک له را به معنای شریک در وجود بگیریم یا کفوا احد نه اینکه کسی هست و شبیه او نیست بلکه اصلا کسی جز او نیست که بخواد شبیه او باشد سالبه به انتفاع موضوع است ایاک نعبد هرچه پرستم اوست و ... اینها و فوق اینها روح نمازند و فقها را ظاهرا کار با ظاهر نماز. نمی دانم شاید کسی که وجودش باطل باشد با این عبادت های باطل بحقیقت برسد.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: نمی دانم چنین فقیهی را کجا پیدا کرده اید که وصف می فرمایید؟! تازه فرض هم می کنیم که چنین فقیه الفقهایی پیدا شود، مگر ما مقتید به چنین فقیهی هستیم که تا این اندازه در توحید، کم آورده؟! موفق باشید